

Hermes odszedł, a puszka i Pandora zostały. Epimeteusz puszkę schował w najdalszym zakamarku swojego domu, a Pandorę z radością wziął za żonę. Żyli razem w szczęściu i spokoju, bo w tamtych dawnych czasach ludzie nie znali cierpienia, chorób, strachu ani bólu.

Wszystko byłoby dobrze, gdyby ta historia tu się skończyła. Stało się jednak inaczej... Pandora zaczęła się zastanawiać, co też może kryć tajemnicza puszka. Zerknęła w tamtą stronę. Chodziła wokół puszek, siadała przy niej, gładziła ją i wyobrażała sobie, co w niej jest.

– Jeśli na zewnątrz ma tyle drogich kamieni, to ile musi mieć w środku – szeptała do siebie. – A może tam są stroje bogiń, zwiewne jak pajęczyna? A może naszyjniki, broszki i bransolety, jakich oko ludzkie nie widziało...

Zżerała ją ciekawość. Nie mogła spać ani jeść. Nie cieszyły jej już mąż, dom ani zwykle codzienne życie. Myślała tylko o puszcze. Któregoś dnia, gdy Epimeteusza nie było w domu, nie wytrzymała.

– A właściwie dlaczego nie mam sprawdzić, co tam jest? – powiedziała do siebie. – Przecież nikt nie będzie wiedział, że ją otwierałam. Nic stamtąd nie zabiorę! Dowiem się tylko, co Zeus w niej schował.

Jak postanowiła, tak zrobiła. Wieko puszek okazało się ciężkie, ale Pandora zaparła się i je uchyliła... Nagle rozległ się przerażający szum, a ze środka wyleciały wszystkie możliwe nieszczęścia i zło, jakie sobie można wyobrazić. Straszliwy dar Zeusa: ból i cierpienie, zawiść i lęk, nieufność i kłamstwo, egoizm i okrucieństwo, podejrzliwość i śmiertelne choroby. Przerażona Pandora próbowała zasunąć wieko, ale było już za późno – zło rozprzestrzeniło się aż po krańce Ziemi. Zeusowi udało się zemsta. Od tej chwili aż do dziś wszystkie te nieszczęścia dotykają ludzi na całym świecie... I byłoby bardzo smutno, gdyby ta historia tu się skończyła. Ale tak nie jest! Okazało się, że na samym dnie puszek, pod wszystkimi okrutnymi i złymi darami Zeusa, dobry Prometeusz ukrył swój podarunek – nadzieję. Odtąd nadzieja żyje w sercu każdego człowieka. I tak jak inny dar Prometeusza – ogień – ogrzewa ciało, tak nadzieja ogrzewa serca każdego z nas. Pozwala nam wszystkim – tobie i mnie – przetrwać trudne chwile: zwyciężyć nieufność, pokonać lęk, znieść ból i wciąż patrzeć z wiarą w przyszłość.

1. Dlaczego Zeus zesłał na Ziemię kobietę i tajemniczą puszkę?
2. Co zawierała puszka? W jaki sposób jej zawartość wydostała się na Ziemię? Opowiedz o tym.
3. Co Prometeusz ukrył na dnie puszek? Jak myślisz, dlaczego to zrobił?
4. Przeczytajcie na głos ostatni fragment tekstu. Jak go rozumiecie? Porozmawiajcie o tym.
5. Wymień postacie występujące w tej opowieści. Wybierz jedną z nich. Pomyśl, jak mogłaby się potoczyć ta historia, gdyby wybrana przez ciebie postać zachowała się inaczej. Opowiedz tę wersję historii.
6. Kiedy w życiu człowieka potrzebna jest nadzieja? Wymień kilka takich sytuacji i wyjaśnij, dlaczego właśnie wtedy.